

Het oude doopvont

Het oude doopvont uit de Onstwedder kerk, stammend uit een tijd, waarin onze voorouders nog overwegend het rooms-katholieke geloof aanhingen, is eigenlijk bewaard gebleven door de praktische zin van onze voorouders. Zij deden niet zo gauw dingen weg, die je nog op de een of andere manier praktisch kon gebruiken. Zo was het ook met dat doopvont.

Overleveringen betreffende een "beeldenstorm" in Onstwedde zijn ons niet bewaard gebleven. Het schijnt zelfs zó te zijn, dat allerlei zaken, die nog aan de katholieke eredienst van weleer herinnerden, pas vrij laat uit de Onstwedder kerk verwijderd zijn. De opdracht daartoe kwam op een goeie dag: "uit Winschoten" zegt het familieverhaal. En het kerkbestuur kweet zich toen van die taak. Eén hunner was één van mijn voorvaderen, woonachtig in Veenhuizen. Het "begrootte" hem echter, dat doopvont zonder meer te laten verkommeren of stuk te slaan; hij had er een nuttige en praktische bestemming voor. Hij sleepte het ding van Onstwedde naar Veenhuizen en plaatste het in het vooraf voor de boerderij als drinkensvat voor het vee!

Daar heeft het een paar eeuwen gestaan, duidelijk zichtbaar vanaf de weg. De boerderij brandde in de twintiger jaren af en werd herbouwd; het doopvont overleefde alles. Ouderen zullen zich nog herinneren, dat het daar stond in het weiland; voor hen, die ter plaatse niet zo goed bekend waren, was het een herkenningsteken, de "boerderij met het doopvontje".

Het bleek nog een ander praktisch nut te hebben en daar is het niet beter van geworden: je kon op de rand uitstekend een mes slijpen. Generaties hebben dat dan ook gedaan, vandaar de hier en daar nogal uitgeschulpte rand.

Wijlen de heer B. Trenning heeft, toen hij de boerderij verliet, het doopvont terecht beschouwd als "onroerend goed", hij ontfermde zich er over en zo kwam het terug in Onstwedde.

Wildervank, oktober 1976.

Jan W. Hiskes.